

У Новоме Саду 20. децембра 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Божићна звона.

(У споменицу једном пријатељу у Русији.)

Звона звоне на јутрење,
 На рождество божја сина.
 Звуди им се растолежу
 Из ширива до висина.

Ал је лепо, ал је свето
 Кад све душе прену надом,
 А сва звона наших храма
 Загрле се чистим складом.

Ситна звона наших села
 С крупним звоњем из градова, —
 Звона вел'ка, звона мала,
 Звона стара, звона нова

„Родио се браним правде,
 Да нас диже, да нас јача!
 Долази нам, долази нам
 Синак бога, отац браћа!

Долази нам весник мира!“
 Оваке се песме роје, —
 А сва звона наших храма
 Велегласе: јест', тако је!

Звона звоне из долина
 Звона звоне са брегова,
 Звона вел'ка, звона мала,
 Звона стара, звона нова.

А авђели тамо горе
 Куда звонски звуди теже
 Пригнули су главе своје,
 Све слушају и бележе.

Махом авђо један рече:

„А пиротских камо звона?“
 — Одneo их кнез Батенберг
 Играјућ' се Напол'она — —
 =.

**Шетња по свету.
 XII.**

Ето вам и божић већ ту. Сваком ће од нас по нешто донети. Ако ништа друго, а оно бар — Германов поздрав. Али ове године можемо рећи, да смо сретнији но што смо игда били, јер не само што ћемо поклоне добијати о нашем божићу, него су са даровима почели да нас обасипају још о римокатоличком Христовом рођењу. Тако ето је „Застава“ почаствована са — новом преском парницом. Ја не знам, како уредништво о том лепом дару мисли, али ја држим, да би оно ствар врло практички могло удесити. Кад су већ тако учестале парнице, то мислим, да је најпрактичније, да се уредништво заједно са штампаријом премести у Вац. Ту би онда на близу била и будапештанском државном тужиоцу и вацкој тавници, а то би свакако велика добит била и у новцу и увремену. За што да се људи муче путовањем и дангубом од Новог Сада и других наших места до Будимпеште и Ваца, кад могу из прве руке много јефтиније уживати благодети наше слободне штампе?

Него не само тим, већ нас је овај најновији божитић дар будимпештанског државног тужиоца и другим чим обрадовао, управо нас нечем но нас врло корисном поучио. Јер кад је могао невини извештај о слози Срба и Хрвата у Осеку побудити државног тужиоца, да дигне преску парницу, да шта би се тек онда чинило, кад би одиста овладао слога између укупног српског и хрватског народа? Онда зацело не би ником

ни на памет пало, да због тога диже преску парницу. Јер слога, то вам је као и дете. Док је још у повоју, хоће и свинче да насрне на њега и да га загризе, а кад дорасте до мушке снаге, онда и курјак бега од њега.

У осталом, ми се угарски грађани само поносити можемо са том преском парницом, јер ће се сад наш закон о слободној штампи још већма и још даље рашчупати. Новине већ јављају, да су египатски изасланици дошли у Беч, да штудирају аустријски закон о „слободној“ штампи, те да га копирају за Египћане и друге Африканце; а шта ће тек бити, док се рашчупе за нашу слободну штампу? Онда ћемо имати из Кине, Афганистана, Судана и т. д. више гостију, него што их је било о будапештанској изложби, а то би свакојачко грдна добит била. Слободна наша штампа донеће нам више користи, него што нам је допела „наша индустрија“ на будимпештанској изложби. Онда ће нам кинески, судански, хотентотски, ботокудски и други такви гости скупо наплатити шампањац, што су га Французи попили.

Онда ће ти наши нови гости и друга чуда видети, но то на послетку неће никакво чудо бити, јер људи долазе из страних и далеких земаља, па се и морају чудити свакој новости. Али ја се чудим нашем уваженом књижевнику и медицинском стручњаку, г. дру М. Б. Јовановићу, што се диви једном случају у Црној Гори, у којем се случају управо не зна, да ли је дотична особа мушко или женско. Он бар као родом из Угарске не би се требао томе чудити, јер код нас није ништа необично, кад ко не зна, да ли је мушко или женско. И то не бива само у свакидањем приватном, него баш и у јавном, политичком животу. С друге стране опет ражалостио ме лепи подлистак г. М. Б. Јовановића, јер сам се и нехотице сетио неких

ПОДЛИСТАК.

Наздравље пиштољ!

Страшно је то кад драга драгоме своме, кога је волела већма него све бомбоне на свету, неће да опрости малу, можда управо никакву погрешку.

Још је страшније, кад на ведра и чила, здрава и весела младића наиђу очајне мисли, те заборави дужност Хришћанску, заборави задатак и будућност своју, заборави да време груди пара, али их време и леги, заборави да чиста љубав кад тад победити мора, заборави да самоубица никада раја видети неће, све то заборави, па се као једина сретства лати мрка пиштоља, да њиме учини крај животу и јаду своме.

И мени је пало у део да вам о тој страхови приповедам.

* * *

Меланија Брзакова није ни запамтила своје родитеље. Одрасла је у кући свога стрица, који се старао да ју што боље васпита. Али пре две године дана умре и он, и Меланија постаде сам свој господар, — јер стрина њена била је добра, али телом и вољом слабуњава, млака старица, у

наших „првака“ и кикиндског програма, за који се такођер не зна, да ли је мушко или женско, као да га је створио какав хермафродита, па сам усљед тога болно уздахнуо: „Хеј, кад би и многи наши људи били такве жене, као што је била Мираш, ми би смо онда много боље стојали!“

И сад сам управо дошао до оног, до чега сам и хтео доћи: до честитке јер у данашњем времену од уздаха до честитке, само је један корак. Честитам дакле читавом православном српском свету божић, а жеље ми нису бог зна какве. Деца српској желим много лепих дарова, српским момама лепог и дичног српског војна, женама да мало више штеде свој језик, многим мужевима, нарочито „првацима,“ да отпашу кецељу и баце из руку оклагину, па да се баце у јувачке токе и да завитлају буздованом енергије, старцима и бабама желим, да не умру, док не виде, да је српски народ сретан и слободан, а „Стармалом“ најзад желим, да му не досађују толико претплатници силни! . . .

Милосав,

У Ш Т И П Ц И.

Говори се, да је краљ Милан оседио. Боље би било да је седио (с миром) па не би сад седио.

* * *

Ја не знам, што сад не пунте Лазу Нанчића кући. Није ли зар опомад изрекла арадска порота једногласно, да је он невин.

* * *

Бугари су тако рећи разорили Пирот. У таком орању не ниче семе измирења.

* * *

У Босни се не сме више казати „Српска школа,“ но „источна православна школа.“ То је

њеном речнику била је према слугама најстрожија реч: „ти магарендо једна!“ а на Меланију ако се икад расрдила, најоштрији јој је укор био: „ти бубице неваљала, — оди да те пољубим!“

У таким околностима, по себи се разуме, да су све природне особине Меланијине имале широко поље да се развију. Развила се њена урођена лепота, развило се оно ведро и поносито чело, развиле се оне румене ружице на пуним обрашчићима њеним, — чисто би рекао да се развио и онај округли младеж са леве стране испод уста, који јој је тако лепо доликовао. Развила се бистрина њеног ума, поштење њеног карактера, чистина њених девичанских осећања, развиле се њене кућевне врлине, уредност, вредноћа, гостољубље, доброћудност и т. д. али уз то (приде) развила се још и два бодљикава бокорића, — један бокорић југунства, а други бокорић сујете.

Ова два бокорића била су дуго покривена лиснатим цветним гранама њених других особина, — њених врлина.

Ова је кућа била, што-но кажу „отворена“. Стара стрина није никуд ишла, али је волела добро друштво. Призивала је често своје пријатеље и знанце, па се ту онда разговарало, свирало, певало, декламовало; а добар мирисав теј и чашица старе салаксије, па ни она изредна шунка, нису ни најмање кварили добру вољу на овим састан-

сигурно зато, да буде и политика наредом у Босни: „источна-православна.“ „Стармали“ се слаже с тим.

Бугари су одвели из Пирота оно звоно, које је звонило, кад им је оглашен рат. Зар нису помишљали на то, да ће и онда требати звоно, кад се углави частан мир. — Или зар неће то?

Но није само звоно кад је рат оглашен, но су још пре тога клепала многа клепала. Дед погод'те која су то?

„Застава“ је писала о слози Срба и Хрвата, па је сад ту же, да је тим дражила против Мађара. Има нечег у ствари. Јер ако Срби и Хрвати послушају „Заставу“, онда се не може извести оно „државно начело“: „депај па владај.“

Стоти пут читамо већ по новинама да ће напредњачко министарство пасти. Ал да је пало, то можемо читати само једаред. Јер оно се никад више неће подићи, те да може и по други пут пасти.

Сваки то хоће да буде данас добар Србин. То разумемо. Ал зашто „добар Србин“ не сме да буде паметан, то не разумемо.

Дакле одиста мисле неки, да ће нас краљ Милан одвести на пролеће против — Косова. А ето неки мисле да нас Косово мора одвести против краља Милана.

цима. Све је то стара стрина чинила за љубав својој драгој чећаци, да јој буде „девовање право царовање“.

Ту су имали приступа и неколико одабраних младића. Долазила је и моја маленкост правом неког старог кумства. И могу рећи да сам красних часова провео у српској атмосфери овога круга.

Сви смо ми радо долазили у ову кућу; ал најрадије долазио је мој пријатељ Рада Митровић, добар јуриста-још бољи Србин, а весељак да му пара није било. Друге госте само зато пећу да помињем, јер сам читао у једној критици, да са споредним личностима не ваља одвраћати пажњу читалаца од главне ствари. То је лепо правило, — али како сам на другом месту читао и то да ни једно правило не може бити без изузетка, то ћу можда добро урадити ако поменем још и господина Саву Моловића, који није био весељак, ма да је био богослов, који је само чекао да себи избере достојнога друга, а лепна парохиа у Р. већ му је била обећана.

Сава Моловић трипут се накањивао да запроси белу ручицу госпођице Меланије. Али га је увек задржала сумња да срце њено нагине на другу страну, а та би страна као капда била Радина.—

Док се он скањивао, дотле је весели Рада Митровић и нехотице окупирао и у своју интересну сферу увукао

Ђира. Па сад реци ми колко ти судиш о томе?

Спира. Ја ту ствар пећу да гледам са српскога гледишта.

Ђира. Имаш право. Са несрпскога гледишта је много лепша.

Ђира. Говори се да сад опет хоће да се сједине Шпанија и Португалска.

Спира. То је лепо. Али што ће год радити, нека пазе да не дочује Гарашанин, — јер он таке ствари не допушта.

П у с л и ц е.

△ Ових дана се говоркало да ће се у Србији сазвати скупштина. А сад један телеграм јавља да се од тога одустало, јер „није потребно да се народ узнемирује“. — Ми држимо да скупштина не би толико народ „узнемирила“, колико неку другу господоу.

≡ Шта је то са нашим комесаром Чехом? Једни кажу да је „скинут“, други веле да је „дигнут“. Код така два различита гласа мора да је у среди истине, т. ј. да комесар стоји онде, где је и досад стојао.

⊗ Анђелић ће сигурно честитати божић својим протекторима у Србији и рећи ће им по своме обичају: Мир с вама! — Али њима би требало православно није рећи, т. ј. Мир без вас!

срдашце Меланијино. Тако исто неотице уселила се њена слика у дубину груди његових. Они су осећали неку промену у себи, али дуго не дођоше до оне савести, да би се могли сетити, шта је то и како се то зове — Но и то несвесно стање прође. На клупици у хладу испод зове седели су једаред сами. Рада није био од оних људи, који су пуни уздисаја, — али сад му се нешто тако стеснише груди да је морао уздахнути. Тај уздисај даде повода разговору, — реч по реч, све слађа и мекша, а њима пуче магла пред очим. И само што не рекоше: а где нас слепаца! ми се тако волемо, па о томе ништа и не знадосмо. — То до душе нису рекли, али од тога часа сматраше се као заручник и заручница, — само да дође и та дерпа јесен, па да се купе сватови.

Лепо су пролазили дани. Рада је био весело и шаливо као и до сада. Меланија је била у друштву разговорна и према сваком једнако пажљива. Њих двоје нису никад о љубави својој говорили, само кад при састанку или расстанку руку једно другоме пружили, онај стисак руке потврђивао је мисли њихове: јасам твоја, — ја сам твој.

То су били светли и сунчани дани. Но једаред се замути и паде киша. Меланија је стајала на прозору и као да је гром удари кад опази где њен Рада са разапетим амбромом у руци прати госпођицу Софију, ћерку адвоката

Х. Излили смо тајну „Нашег Доба“. Признало је да му Београдски дописник живи у Панчеву. Сад још треба овај српски лист и то да призна, да његов корен није у Новом Саду, него у — Пешти, — па овда може купити нову претплату.

Г. Има људи којима није доста што је Лаза Панчић једаред затворен, — већ би хтели да га дваред затворе. — Са таким жељама походи сужњика српски поп из Гаја, и то у очи Божића.

Ж. У Пешти никако неће да верују да је Јаша Томић уредник „Заставе“. Силом хоће да направе његову жену уредником. Сигурно мисле да ће судија према женској глави бити галантнији — при поделивању казни.

□. Срби су у Бугарској заузели 500 □ километара. Бугари су у Србији заузели само 110 □ килом. — Зато је славна комисија дала Србима првенство, — да се они први натраг повуку. — Бадава, добри пријатељи злата вреде.

Чуо сам овај савет па га бележим.

Драго мало дете,
Што си на свет пало,
Плачи, исплачи се,
Док си јоште мало.

Али кад те време
Већ човеком створи,

Гојковића. Па не само да је прати, него јој тако весело нешто приповеда, да њојзи гледајући то, — ударише на очи сузе од јада, сузе од повређена поноса.

Даклем тако ти умеш, неверниче! — рече и науми да га више никад не погледа. (Она није могла да схвати да је Рада случајно срео госпођицу Софију, и из најпевиније учтивости понудио се да је са својим амбромом кући одрати.)

Што је наумила, то је и учинила. При првом састанку са Радом окренула је главу од њега. Па ни да га види, па ни да га види. И молио је Рада, и облетао, и слао писма, — ал ништа се не прима.

Ја верујем да је то био велики удар по Раду. Али ко би мислио да ће весели младић то баш тако к срцу примити, да ће га то довести до очајања, да ће — али чујте само.

Кад му је већ и последње писмо неотпечаћено вратила и кад се после по вароши разнео глас да Меланија полази за Саву Моловића, онда се у њему роди једна ужасна мисао. Три дана није никуд из собе излазио.

Трећи дан у сумрак куцнуо је неко на вратима госпођице Меланије Нечекајући на допуста, уђе у собу — сам Рада. Сав усплахирен рече: Само три речи, — молим да ме саслушате!

Тад се мани плача,
Па се мушки бори.

А кад старост није
На главу ти стресе, —
Ако не мош друго,
А ти барем смеј се.

Бука: „Шта ли ће сад народ у Србији?“

Шука: „Да слуша.“

Бука: „А ако и онда не буде боље?“

Шука: „Е онда, знаш, знаш, онда ће пропасти.“

Бука: „Богме Шука, аратос ти такве политике.“

Θ.

П р о б а п е р а.

CLX.

Допуни књизи о бонтону.

Кад приступиш госпојама,
Руку им пољуби. —
Седнеш ли се картаг' с њима,
А ти онда — губи.

CLXI.

Душа и новац.

Никад јоште душа
Па ма како богата,
Пребогата била,

Меланија му поносито одговори, да она њега више не познаје.

— Госпођице, ја сам дошао да вам кажем збогом, — за навек.

— Е па збогом!

— Ја морам данас још животу своје учинити крај. Ви сте неправедни према мени; ја то преживити не могу. Видите овај пиштољ, овај час сам га купио, — он ће учинити своје, а смрт ће моја остати на вашој души.

Меланија баци поглед на њега, згрози се и брже окрену главу, кад је заиста видела пиштољ у руци му.

— Та ваљда нисте полудили, несретни човече!

— Не знам, можда сам и полудио. Само то знам да ћете ноћас у поноћи чути пуцањ, а кад га чујете ја ћу па улици, под прозором вашим лежати мртав.

То рече и као бесомучан излети из њене собе, — а она остаде као окамењена.

* * *

После шест недеља били су сватови. Дивно је изгледала невеста Меланија у белој као снег аљини, а поред ње топио се у радости весели младожења — Рада Митровић.

Ето шта учини једно писамце, у коме је стојала она божанствена реч: „п р а ш т а м!“ које је писамце онога

Никад јоште душа није
Новац изгубила.

Да ј' то икад било,
Би се запамтило, —
Већ на против стара
Пословица труби:
Новац душу губи.

CLXII.

Луда риба.

Једној риби у води
Било нешто зима,
А чула је, да негде
И ватрице има.

Зажелила у срцу
Да до ватре дође,
Да се мало огреје,
Да је језа прође.

Рибо, луда рибо,
За ватром не хити —
Боље ти је зепсти,
Нег печеном бити!

CLXIII.

Жељица.

Турчин не сме да пије
Руменике вина.
А Чивутин, он опет
Не сме јести свиња.

Још да нам је каквих
Комшија ваљани,
Којим вера туђе
Право гутат' брани.

CLXIV.

Судбина јарац.

Женио се Пека
Двапут свога века.

Прву ј' жену тук'о,
Тукао је доста,
Тукао је, јер му
Беже „здрово проста.“

Друга му је жена
(Уверих се јуче):
Боље васпитана:
Она њега туче.

Г—д—н.

Из гимназије.

Ученик. Господине, што сте ми у овој задаћи забележили: „рђаво“. То је гора оцена него: „недовољно“; а у прошлом пензуму имао сам погрешака више, па сам ипак добио само „недовољно“.

Професор. Ја хоћу увек да користим мојим ученицима, па тако сам поступао и овом приликом. За то сам вам дао: „рђаво“, да од сада знате да се пише: „рђаво“, а не „хрђаво“

Прибележио
Пипица.

кобног дана дркћућом руком написала Меланија, а Рада га добио на три сата пре рока самоубиства његова.

А да тога не би, данас не би били сватови, него би се давао шестнедељни парастос честитом Србину Ради Митровићу.

* * *

Лена моја читатељко, немој бацити лист из руке. Молим — ја још нисам свршио.

Има већ година дага, како су Рада и Меланија муж и жена. Они се воле и поштују. То је лепо, — тако и треба. Али није баш у реду што госпођа Меланија врло често спомиње своме мужу његову намеру самоубиства, — а то чини само за то, што њеној сујети годи кад се сети, да би Рада радије и умр'о, него што би без ње живио.

— Већ толико сам те пута молила, да ми покажеш овај пиштољ, којим си хтео да се убијеш, па никад нећеш.

— Е на добро — одговори Рада. Сутра је баш година дана како смо се венчали; сутра ћу ти показати тај кобни пиштољ.

Сутра дан седоше да доручкују. Меланија се зачудила кад у шољама место беле кафе нађе скувану шоколаду. Но Рада јој разјасни да је он наредио, јер је свечан дан, па нека буде и доручак бољи. После доручка потсети

Меланија мужа свог на јучерање обећање и замоли га да јој изнесе онај дерни пиштољ.

— Ту ти жељу више не могу испунити, рече са лукавим осмејком Рада.

— А зашто?

— За то, јер смо тај пиштољ овај час попили.

— По-пи ли!! — промуца Меланија. Како то може бити?

— Врло лако. Јер тај је пиштољ био од — шоколаде.

Меланија разрогачи своје црне миле очи. Сујета њена претрпи велики пораз, — тако, да се никад више појавити неће. Уста њена напрћише се, као и на плач, и на смеј, и на пољубац. Изишло је на пољубац.

А кад јој Рада рече: Запамти драга душице, ја сам од оних људи, који се не убијају због несрећне љубави, али зато ипак своју добру жену знам волети као душу своју — онда се отворише врата —

и — (по договору са Радом) уђем у собу ја. Пољубим моју кумицу у белу јој ручицу и назовем јој, сасвим озбиљно: **Н а з д р а в љ е п и ш т о љ !**

Тако је то било. Али ја не би износио пред ширу публику, да ми није то допустила најкомпетентнија цензура, — само Меланија, моја поштована кумица.

Алазарин.

Језикословна ситница.

Србин каже: слама.
Маџар каже: салма.
(Талијан је још мудрији,
Он каже: Салама).

Швића.

Ради воспоминанија.

Школске године 1884-85. те' било је у К—ој гимназији две врсте ђака: „оглашени“ и „верни“, — тако их је поделио нови катихета.

„Оглашени“ су седели у тами, подаље иза верних, нису смели са катихетом непосредно говорити, нису га смели ништа молити, па и на улици кад га сретну морали су се уклањати од лицезренија његова.

Кад је оглашени прелазео у верне морао се „из свега срца и душе кајати“ и још неку молитву читати, коју је исти катихета компоновао. (Требао је нам и ту молитву у целости послати Ур).

Ја се навалице уздржавам од сваких приметаба на то, — само бележим истину, као прилог за историју наше гимназије.

Као љубитељ истине, морам признати да ове године те поделе нема.

Пипица.

Из Уџице.

Учитељ. Даклем, као што вам јуче рекох, последњи Отац папа звао се Пијо. Сад кажи ти мени, Фрањо, како се зове садашњи отац папа?

Фрања. (Не зна).

Друга деца (шапћу му) Лео.

Фрања. Јео.

Био се опишати...

Један Сентиванац дође к нама да брда продаје те заиђе од куке до куће. Намера га намери на неког тврдицу, а и иначе на врло прзницу човека, који ни половину заискане цене не обећа, нашто се брдар расрди, и поче свој еспап наковати, а све гунђа. Овамо онамо, а мој ти домаћин спопаде брдара за косе па повуц овамо, повуц овамо, док га се добро није начупао.

Кад се брдар искобељо, истрчи на сокак и запита једног човека: ди седи биров? У тај мах чича Тима с' друге стране јорџи тамо пијацама, а овај ће упрети прст и рећи; ево га баш!

Брдар притрчи, скине шешир и запита: јелте молићу, јестел ви биров? Па шта ћеш, запита чича Тима. Та овај ме за прав бога чупо. Чича Тима рече: тако ти и треба. А зашто се ниси опишо? Брдар окрене и промрмља кроз зубе: какав биров, онако и село. (А да је знао, да овај није био ништа, можда би га још извагаћао.)

Ћ.

Класичан стил.

I. Објава.

Потписани ће сваком оном, који би његову жену, која је с њим, с којом је он, која је њега, која је од њега, која сад за њега, коју он ипак воле, не мари, однела све што је донела, пре три недеље оставила, пет година у љубави живио, 20-11 1880. год. венчана, Пелу натраг довео, благодаран бити, зато.

Кума Пантелија.

II. Оглас.

Од стране овог поглаварства оглашује се следејуће: Који онога, који је споменик, који је на Ђуприји, која се на путу, који из старог села у ново село води, налази, стајао, срушио, увати, добива награду од три сексера.

Ставно обј. поглаварство у Старом (новом селу) ове године месеца новембра и децембра.

Готов новац

Био Србин Чивутину дужан сто форипти, па му био дуго дужан. Једаред се сретну на Банстољу. Кузман ишо кући у Приг, а Чивутин у Нови Сад. Чива чим спази дужника одма скочи с кола, приђе Кузману на му рече: Кузман а кад ти мени платио дуг. Кузман заустави кола, узе Чиву за руку, показа му левом на Ремету на му рече: видиш ти ону шуму манастирску. Видим рече чива. Шта ти мислиш док ја то купим, па искрчим, па посадим виноград, па док то треће године роди, па наваљам пуну авлију буради лепо, деликатно, бело, вино, сама скадарка, па шилер да све искре искачу, па док ја то продам, па згрнем банке хундртере и таузендере, па почнем бројати десет двадесет, тридесет, педесет, шездесет. — Чива се на то стао смешити, а Кузман се нађе мало увређен те му рече мило а срдито: Та лако се теби смејати на готов новац ал ја ћу имати муке док то све урадим, — па швићну жерава и одзврка, а чива остаде стојећи па само што рече: Е бадава, вредан човек, види се.

Гиган.

Вера и знање.

Вера твоја нека тебе спасе, —
Знаш ли што год, е онда си маш.

Што верујеш, то задржи за се, —
Свету само оно дај, што знаш.

(По немачком)

J.

Поноћна сцена.

Жена. Но, што је многоо, мног. Сваку ноћ долазиш пијан кући. Зар те није срамота! Зар је то лепо?

Муж. А ти, — а ти?! — Зар те није срамота да се сваку ноћ са пијаним људима инатиш. Зар је то лепо!?

На катихизацији.

Катихета. Сад сам вам доказао да је бог свугде и на сваком месту. Сад ћемо прећи на друго својство божије: *бог је свезнајући.*

Мала Перса. Молим господине, а зашто је онда бог питао Адама „Адаме: где си?“

*

А. Волео би знати како се хватају лавови у Африци.

Б. Свашта има свога начина. Узме се цела пугара, паке се мете у решето и добро се протресе. Песак пробадне доле, а лавови остану горе у решету.

*

А. Зашто рода стоји на једној ноzi?

Б. Јер кад би дигнула и другу ногу, морала би пасти на грбу.

За што је кромпир створен.

Клијенат паор вози свога адвоката у варош на рочиште. Адвокат од дуга времена упусти се са својим клијентом у разговор. Прошли су пред неке баште у којој је био посађен кромпир.

Адвокат. Ја никад не једем кромпир.

Паор. Па то и није за вас.

Адвокат. Како то?

Паор. Кромпир је само за сиротињу.

Адвокат. Како то мислиш?

Паор. Па ја мислим да је бог кромпир само зато створио, да и ми сиромаси имамо коме дерати кожу са леђа.

*

Мали Пера. Мој је отац у пензији, а твој није, — да!

Мали Ђока. А мој је отац у конкурсy, а твој није, — ха!

А. Мој муж је тако поштен, да кад само свива да је што украо, он се таки пријави полицији.

Б. Е, мој је сасвим друкчији. Он кад што заиста украде, не пријави полицији, — јер мисли да је то само сневао.

Учитељ. Но, Сава, шта је то права линија?

Сава. Од школе до куће.

Учитељ. А крива линија?

Сава. Од куће до школе.

Н. Даклем ви мени не верујете. Ви немате у мени Молим, а зашто? поверења!

М. Зато, јер имате првену косу.

Н. Та и ваша је коса црвена.

М. Па баш зато.

Надзорник (у првом разреду). Но, ко зна бројати до десет.

Пера. Ја.

Надзорник. Чујмо!

Пера. Један — Два. — Три. — Четири. — Пет. —

Шест. —

Надзорник. Добро је. Де сад, Мишо, ти настави.

Миша. Седам. — Осам. — Девет. — Десет. — једнак. — Горњак. — Краљ. — Кеџ. —

Прибележио

Јов. Ман.

Судија. Хуљо једна преисподња, Зар си опет ту?

Оптуженик. Љубим руку, господине, — Зар сте јоште ту!

Одговори уредништва.

Тартифу. Провидисмо намеру и дајемо вам на знање, да вам није испало за руком што сте хтели. Што се тиче унутрашње вредности нашега састава, најбоље пам се допада ваш потпис: Тартиф, и искреност која у томе потпису лежи.

Пипаци. Хумореска „Анђели“ употребиће се, али тек докније, кад дође на ред. За оно друго што питате, не знамо хоће ли бити доцкан, — можда неће. Пошљите пак ћемо видети. За слику треба да нам кажете одакла је извађена, друкчије је, према новом закону о уметничкој свјини, нећемо смети употребити.

Песма „Што сте хтели“ — не може ући. Ви сте у њој помешали кривце са некривима. А ми само кривце смео осуђивати. Вас је добра намера руководима, али сте се у јестини мало затрчали. Пошљите оно друго што сте обећали, — али пазите да не упаднете опет у исту погрешку.

Новије књиге.

послате уредништву на приказ.

Дахома. Или Из Живота Црнаца у Америци, Прилог ветка за децу. Од Фр. Хофмана. Са четири чезикореза. у Н. Саду Штамп. А. Пајевића. 1886. Цена 40. новч.

Дим. Од Ивана Тургењенa С руског превео Илија Вучегић друго издање. Издање српске књижаре Браће М. Поповића Штампарија А. Пајевића. У Н. Саду 1886. год. Цена је 1. фор.

Сватовац. За гласовир написао Р. Толингер. Издање српске књижаре Браће М. Поповића У. Н. Саду 1885 год. Цена је 1. форинта.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић. књига 114. 1885. свеска четврта. У Н. Саду Српска штампарија дра. Свет. Милетића. Цена 70. новч.

Полаженик. Божићни дар српској деци од Браца-Радована. У. Н. Саду. издање и штампарија М. Димитријевића. 1886. Цена?

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1886.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ДВАНАЕСТА

Цена 50 новч. плн 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијеских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
ИЗ ЧАСОСЛОВА ОУПРАЖНЕНИЈЕ ВЪ ЧТЕНИИ ЦЕРКОВНЫХЪ КНИГЪ ВЪ ОУПОТРЕБЛЕНИЮ ВЪ НАР. ОУЧИЛИЩАХЪ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа записао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеака I.	60 "
" II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

Сад је баш изашла и може се добити: **Читанка за четврти разред српске основне школе, одобрио српски народни црквено-школски савет.** Цена 34 нов.

ОГЛАСИ.

НАЈЛЕПШИ БОЖИЋНИ ПОКЛОН за п. т. госпоје-

Поред особито згодне прилике куповања ја сам цело стовариште једне прве бечке творнице у полак цене узео, и продајем догод готовости устрају

10.000 комада изванредне лепоте, елегантни и помодни

ЗИМСКИ ОГРТНИ МАРМА

по невероватно јефтиној цени, као:

1. огртне мараме, средње величине по 1 фор. 20 новч.
2. прве каквоће велике мараме по 1 фор. 80 новч.
3. најбоље каквоће сасвим велике мараме по 2 фор. 50 новч.

у изванредним и најлепше шатираним бојама, као: бордо, гранит, бела, сури, првени, мрки, црни, плави и у 60 другима најфин. врстима.

Ове помодне зимске огртне мараме јесу најлепша и и најновија ношња за сваку госпоју при кући, сокаку, шетњи, балу и позоришту и т. д., а уједно су изванредно топле.

Нека ни једна женска не пропусти ову лепу, фину и тако јефтину мараму себи набавити, пошто и сам ручни рад толико вреди а и стовариште за најкраће време биће исцрпљено. Недопадајуће мараме промениће се без приговора. При наручбини молимо тачно боју и величину означити. Пошиљак у наточ или за готовину. — Овака роба једино може се добити код: 1 1 2 — 3

Wiener Tücher-Exportgeschäft
Wien, III., Matthäusgasse Nr. 5/S.

Чудо од трговине!

Лепи! топли! фини! јефтини!

ЧУВАЈУ ПРОТИВ ВЛАГЕ И ЗИМЕ!

јесу моји мушки капути од прве Бечке фабрике зготовљени

МУШКИ ЗИМСКИ КАПУТИ

још досад непостојаној, невероватно јефтиној цени комад по

1 фор. 80 новч.

Моји мушки зимски капути јесу препоручени као најтоплији, поред тога најомиљеније одело, јер оно одржава телу топлоту, чува од зиме, стоје за свако тело, изванредно су практични и комотни, и обраћају због лепоте и јефтиноће општу пажњу.

12.000 комада досад је продано.

Нека сваки, који леп, добар и топал капут жели одма наручи, јер због многобројни наручбина биће стовариште за најкраће време исцрпљено. 2—3

Овака роба једино се може добити код:

Wiener Commissions- und Export-Geschäft
Wien, III., Matthäusgasse 5/S.

За наручбине довољан је назначај, је ли велик, средњи или мали. Пошиљак у наточ или за готовину.